

Гийом Мюсо

АНЖЕЛИК

София, 2023

Преводът е направен по изданието:

Guillaume Musso

Angélique

Copyright © Calmann-Lévy, 2022. All rights reserved.

Illustrations: Matthieu Forichon

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Недка Капралова, превод, 2023

© Татяна Йович, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1183-2

ГИЙОМ МЮСО

АНЖЕЛИК

Превод от френски
Недка Капралова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Творци на съвпадения“, Йов Блум
- „Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер
- „Еуфория“, Лили Кинг
- „Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо
- „Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
- „Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
- „Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
- „Парижката квартира“, Гийом Мюсо
- „Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
- „Между небето и Лу“, Лорен Фуше
- „Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
- „Момичето и нощта“, Гийом Мюсо
- „Сто парченца от мен“, Люси Дилън
- „Момичето, което някога познаваше“, Треиси Гарвис Грейвс
- „Жените в замъка“, Джесика Шатък
- „Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
- „Предопределени един за друг“, Мади Доусън
- „Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе
- „Проект *Истина*“, Клеър Пули
- „Войната на Хана“, Джан Елайсбърг
- „Децата от Бхут базар“, Дипа Анаппара
- „Последният влак за Лондон“, Мег Уейт Клейтън
- „Животът е роман“, Гийом Мюсо
- „Часното момиче“, Лиза Сий
- „Изгубени рози“, Марта Хол Кели
- „Да убиваш осъзнато“, Карстен Дусе
- „Вода за цветята“, Валери Перен
- „Непознатата от Сена“, Гийом Мюсо
- „Правилата на доброто възпитание“, Еймър Тауълс
- „Уроци по химия“, Бони Гармъс
- „Островът на морските жени“, Лиза Сий
- „Пазителката на истории“, Сали Пейдж

Съдържание

I

ЛУИЗ КОЛАНЖ

1. Девойката с виолончелото.....	15
2. Падането на Стела Петренко	23
3. Невъзможното разследване	35
4. Безразсъдно време.....	49

II

АНЖЕЛИК ШАРВЕ

5. Двете страни на бариерата.....	65
6. Леко луда	73
7. Заемане на мястото си.....	81
8. Решителната крачка	89
9. Дъщерята на семейството	95

III

МАТИАС ТАЙФЕР

10. Без да остават следи	107
11. Хикикомори.....	119
12. Площад „Етоал“	131

13. Редът и безредието	139
14. Синдромът на разбитото сърце	143
15. Мъжът с червеното наметало.....	155
16. Мракът в душата.....	165
17. Лена Халил	177
18. Двама убийци в къщата	185

IV ФРАГМЕНТИ

<i>Незапомнен прилив опустошава Венеция.....</i>	203
<i>След бурята.....</i>	205
<i>Трибуналът за защита на честта</i>	207
<i>Журналист умира след инцидент с тротинетка</i>	209
<i>Панфлейта.....</i>	211
<i>Алис Бакер</i>	213
<i>Ливанска пролет.....</i>	215
<i>Гробището „Монпарнас“</i>	217
 Препратки.....	 219
Други романи на Гийом Мюсо	221

На Нейтън и Флора

*Интересуват ме неудовлетворенията в тази част
от нас самите, която е разочарована завинаги и която
иска да е друга, не непременно по-добра, просто друга.¹*

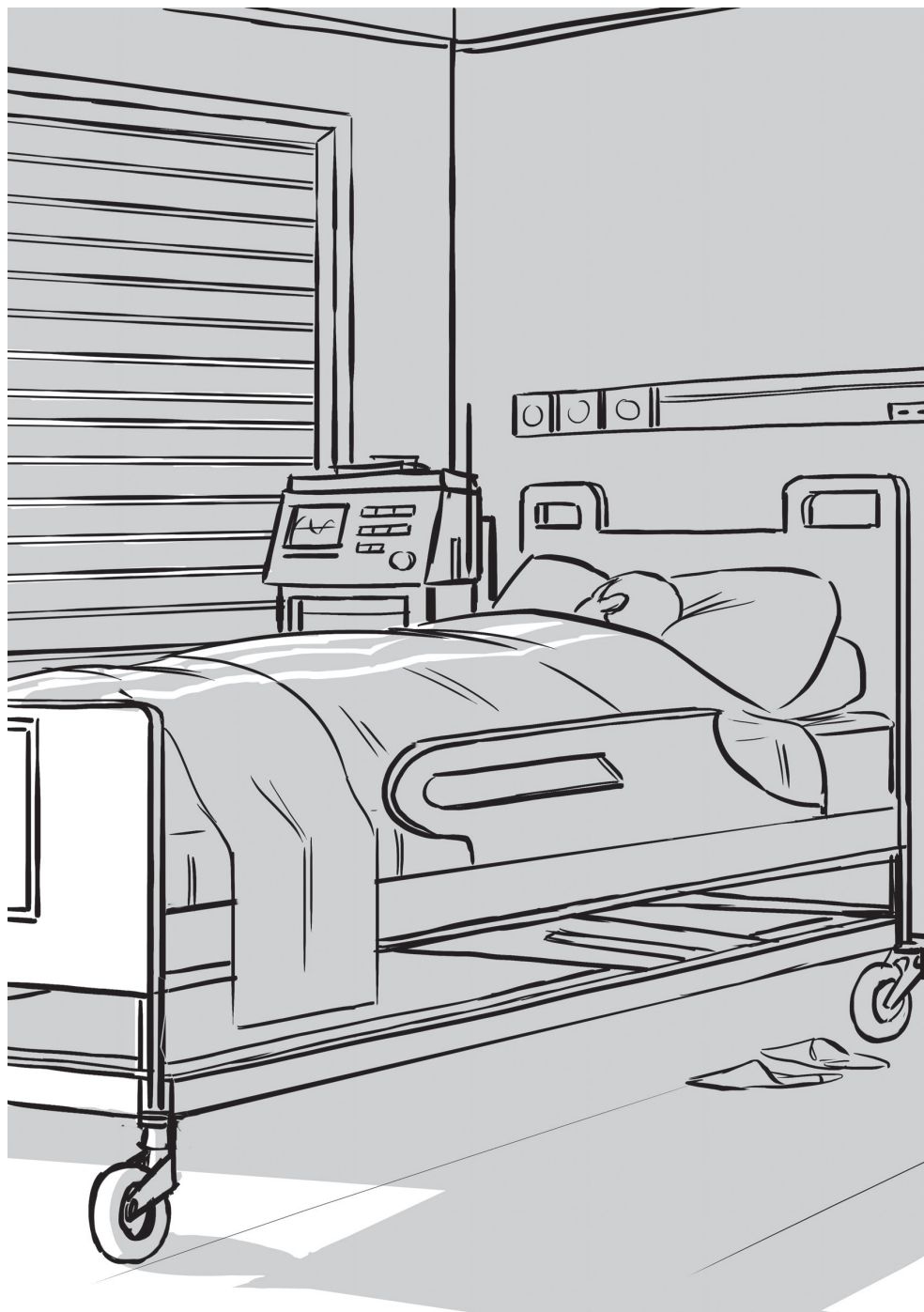
Патриша Хайсмит

*Търся стил – не просто неутрален, а стил, който
да прилепне към мисълта на моя персонаж точно в този
момент. Стилът трябва да го следва през цялото време, да
се променя, както се променят мислите на моя герой.²*

Жорж Сименон

I

Луиз Коланж

I

Девојката с виолончелото

*Хората се среќаат истински само кога то се сбљскаат...*³

Густав Флобер

I.

Париж.

Болница „Помпиду“.

Понеделник, 27 декември.

Проблясък светлина в навъсеното небе. Точно такъв образ пораждаше музиката в ума му. Дългата музикална фраза на виолончелото чертаеше хипнотични вълни, приканващи към отпускане. В състоянието си на полусъзнание Матиас почувства как дишането му се променя, за да се приспособи към ритъма на мелодията. Понесен от нотите, той се отдаде на това вътрешно пътуване и изпита облекчение, каквото отдавна не беше чувствал. На повърхността се издигаха проблясъци и усещания. Синевата на Средиземно море, телата, легнали на пясъка, целувки по солените устни.

Но блаженството продължи много кратко. Недалеч се задаваше буря. Преплитаха се всевъзможни чувства – противоречива симбиоза между безгрижие и опасност. Изведнъж хармонията се прекърши, сякаш лъкът беше изстъргал по струните, унищожавайки всякаква надежда за наслада.

Матиас Тайфер отвори очи.

Лежеше на болнично легло, облечен в една от онези ужасни безлезнави памучни нощници, отворени на задника. Две тръ-

бички за вливане излизаха от абоката, забит в ръката му, а вляво от него електрокардиоскоп показваше трескавото движение на ударите на сърцето му. На съседното легло лежеше друг болен на библийска възраст, който изобщо не бе дошъл в съзнание през целия ден и му създаваше неприятното усещане, че е настанен в отделение за временни грижи, а не в кардиологичен сектор. Потискащото стакато на дъжда беше заменило топлия, трептящ глас на виолончелото. Нямаше го Средиземното море, парижката сивота помрачаваше всичко. За миг музиката от съня му го беше пренесла далеч от болницата, но то бе продължило твърде кратко.

Гаден живот.

Матиас с мъка нагласи възглавницата си така, че да се повдигне наполовина. И тогава го видя, потънал отчасти в сумрака – силуета на младо момиче, седнало на стол, с изправен гръб и с виолончелото между краката. Значи музиката наистина беше прозвучала някъде в ума му.

– Коя си ти? – изрече той завалено.

– Казвам се Луиз. Луиз Коланж.

Младежкия глас издаваше края на юношеската възраст, но изобщо не звучеше притеснено.

– И какво... какво правиш в моята стая, Луиз Коланж? Да не смяташ, че си избрала много подходящо място, за да репетираш за училищния концерт?

– Работя като доброволка за асоциацията „Музикант в болницата“ – отвърна тя.

Матиас присви очи, за да я види по-добре, докато тя се приближаваше към него. Обло лице, дълга права коса, трапчинка на брадичката, пуловер с кръгла якичка, разкроена кадифена пола, кожени боти. Светлина, озаряваща мрака на болничната вцепеност.

– Не ви ли хареса?

– Твоят откъс от Шуберт ли? Не, от него ме заболяха зъбите и... косата.

– Прекалявате.

– ...И ме събуди.

Луиз обидено вдигна рамене.

– Обикновено на хората им харесва.

– На пациентите им харесва някой да идва да им досажда в болничната им стая?

– Това се нарича сензорна контрастимулация – обясни момичето, като придърпа до него стола, тапициран с червена изкуствена кожа, и седна. – Музиката позволява да се възпламени контраогън, от който болният да чувства по-слаба болка.

– Пълни глупости – въздъхна той и поклати глава. – За доктор ли се мислиш? Къде си го прочела това?

– Точно в учебниците по медицина. Студентка съм във втори курс.

– Ама ти на колко години си?

– Седемнайсет. Прескочих два класа.

Тя ако си мислеше да го смае... Тайфер остана безизразен. В хромираните странични прегради на леглото си виждаше фрагменти от умореното си лице: чорлава коса, побелели слепоочия, брада на една седмица, тъмносини очи, премрежени от изтощение.

– Добре, понеже приключи малкия си рецитал, сега можеш да ни оставиш, Луиз.

И той посочи с брадичка към съседното легло:

– Не мисля, че твоята музика има и най-малък шанс да извади дядо Бросар от формалина.

– Както желаете.

Докато девойката прибираше инструмента си в калъфа, Тайфер уморено разтърка клепачите си. Беше постъпил в болницата предишния ден след сърдечно неразположение, което явно не беше сериозно, но изискваше цял куп изследвания заради предишните му заболявания и най-вече заради трансплантацията. Ако резултатите от анализите бяха задоволителни, може би имаше надежда да излезе още на следващия ден. Но докато чакаше, трябваше да преживее още няколко часа в тази зловеща стая, в която се носеше някакъв привкус на смърт.

Не спираше да мисли за кучето си, останало само в къщата в противното време, което се стовари над Париж в края на тази година: седмици наред дъжд и мрачно небе, хоризонтът беше запушен толкова отдавна, че му се струваше, че пролетта нико-

га няма да дойде. А сега и тази хлапачка, която не искаше да си тръгне...

– Още ли си тук? – изсумтя той.

– Минутка! Да си прибера партитурите.

– Нямах ли си друга работа, вместо да се правиш на Жаклин дю Пре по болниците?

Луиз вдигна рамене.

– Коя е Жаклин дю Пре?

– Потърси и ще разбереш. Сериозно, махни се от това отвратително място и иди да правиш неща като за твоята възраст.

– Какво значи „неща като за моята възраст“ според вас?

– Откъде да знам: да излизаш с приятелки, да се шляеш с момчета, да се напиваш...

– Много вдъхновяващо.

Гласът му стана по-строг:

– Добре, хайде сега да те няма, вън! Прибирай се вкъщи, щом нямаш ни приятели, ни приятелки.

– Ама вие наистина никак не сте любезен.

– Че нали ти си дошла да ми досаждаш! – ядоса се той и повиши глас.

Продължително куркане раздвижи вътрешностите му. Той сложи ръка на корема си и лицето му се смръщи.

– На всичкото отгоре умирам от глад. Виж, ако наистина искаш да си полезна, опитай да ми намериш нещо за ядене, преди да тръгнеш.

– Ще попитам сестрите.

– Не, не, само това не! Не им ща гадните помии. Във фоайето на болницата има кафене. Вземи ми един сандвич с шунка и масло и един с шведски хляб и съомга.

– А не искате ли и бира? Солта е вредна за сърцето.

– Направи каквото те моля, ако обичаш. Това ще ми достави много повече удоволствие от твоя Шуберт.

Луиз се поколеба, после рече:

– Нали ще наглеждате виолончелото ми?

Той кимна.

– Не се тревожи.

2.

След като остана сам с дядо Бросар, Тайфер погледна часовника си: още нямаше четири следобед, а вече беше почти тъмно. Ръката му напипа големия белег, който разделяше гръдния му кош на две. Вече пет години и половина, откакто живееше с чуждо сърце. С времето белегът беше избледнял, но растеше страхът му, че някой ден подмененото му сърце ще го изостави. Затвори очи. Вчера, близо до кошерите в парка „Монсури“, наистина си помисли, че часът му е дошъл. Изведнъж усети силно парене в гърдите, а после сякаш менгеме стисна сърцето му. Болката стигна до челюстта му и той се олюля, прилоша му, задъха се, все едно беше пробягал 1500 метра.

Дойде на себе си едва в линейката, която го откарваше в „Помпиду“. Макар че първите прегледи и изследвания бяха успокояващи, страхът не го напусна. Болницата го потискаше. Мрачната обстановка, отвратителната храна, вдетиняването на пациентите, пластмасовият уринатор, в който трябваше да пикае, повишеният риск да пипне някоя болнична инфекция. Не можеше да се отърси от подсъзнателното убеждение, че понякога човек влиза за нещо дребно, а излиза с краката напред.

– Ето закуската!

Тайфер се съвзе от вцепенението си. Луиз Коланж размахваше един хартиен плик.

– Взех ви зеленчуци, това е по-добро за здравето – обяви тя и извади кутия със салата.

Полицаят кипна:

– Ти подиграваш ли ми се? Защо си го направила? Казах ти да ми купиш съомга или...

– Спокойно, зеленчуците са за мен. Ето го вашия сандвич!

Той я погледна намръщено – шегата изобщо не беше смешна – и разви опаковката, като продължаваше да мърмори недовошно.

– Въобще не се чувствай длъжна да ми правиш компания – предупреди я, когато тя се настани на стола до леглото му.

– Вярно ли е, че сте ченге?

Той се смръщи. Денят се очертаваше дълъг.

– Кой ти каза?

– Чух сестрите, като си говореха. Казват, че работите в Криминалния.

Тайфер тръсна глава.

– Това беше в един друг живот. Преди пет години напуснах полицията.

– На колко години сте?

– Четирийсет и седем.

– Млад сте за пенсия.

– Такъв е животът – отвърна той и захапа шведския хляб.

Тя настоя:

– Какво ви се е случило? Заради проблемите ви със сърцето ли?

– Това ни най-малко не те интересува.

– С какво се занимавате сега?

– Слушам те да ми приказваш – въздъхна той. – Търпя разпита ти и се питам с какво съм заслужил това мъчение.

– Хич не сте любезен.

– Така е.

Довърши сандвича си мълчаливо, после заяви категорично:

– Слушай, Луиз, ти несъмнено си много талантливо момиче, но аз не обичам да ми досаждат. Работата ти като доброволка може да се стори интересна за някого другого, по-нататък по коридора. На мен въобще не ми пука за твоя живот, за душевните ти състояния и за всичко, което можеш да ми разкажеш. И макар да създавам такова впечатление, аз далеч не съм приятен човек. Затова ще те помоля учтиво за последен път да напуснеш стаята ми, иначе...

– Иначе какво? – прекъсна го тя. – Ще повикате някоя сестра ли?

– Иначе ще стана и лично ще те изхвърля навън с ритник в задника – отвърна той спокойно. – Ясно ли е?

– Ако нямате какво да правите, може би аз имам една работа за вас.

– Не искам работа! – извика той. – Искам да си почивам!

– Бих могла да ви платя. Имам пари, наистина.

Изумен от нейната увереност, за миг Тайфер се обезсърчи. С тягостното си присъствие – като буркан с лепило – момичето

приличаше на Франсоа Пиньон* в рокля. Досадница, от която *наистина* трябваше да се отърве *със сила*.

– Бих искала да разследвате смъртта на майка ми.

– Хайде пък сега...

– Тя умря преди три месеца.

– Моите съболезнования.

Луиз поклати глава и Тайфер се почувства длъжен да продължи:

– От какво умря?

– Според полицията – при нещастен случай.

– А според тебе?

– Мисля, че е била убита.

В този момент една сестра отвори вратата на стаята и влезе за обичайната си обиколка. Провери системите, показанията на екраните, сатурацията според оксиметъра, като вяло разговаряше с болните. Тайфер се поколеба дали да не се възползва от възможността и да помоли да махнат досадницата, но в крайна сметка замълча. Луиз продължи да разказва веднага след като сестрата излезе:

– Искане ми се да погледнете досието, да се обадите където трябва, да...

– За какво досие говориш?

– Започнете със статиите във вестниците по повод на смъртта ѝ. Потърсете името ѝ в интернет.

– И дума да не става.

– Ще отнеме само два часа от времето ви. В замяна можете да поискате от мен всичко.

* Франсоа Пиньон е френски комедиен персонаж, който се появява за първи път в пиесата на Франсис Вебер „Договорът“ (1971), по която е създаден филмът „Досадникът“⁴ на Едуард Молинаро (1973). След това Вебер пише няколко комедии с този персонаж, който става много популярен във френското кино: той е човек, изправен пред ситуация, която не е по силите му и която той дори не осъзнава, но постъпките му са ръководени от простодушие (понякога на границата с идиотията), голяма наивност и любезност. (Всички бележки под линия в книгата, без изрично посочените, са на преводача.)

Очите на момичето блестяха умно – жива, тревожна светлина.

– Всичко, наистина ли?

Изведнъж му хрумна една идея, която можеше да облекчи безпокойството, което го измъчваше, откакто го бяха приели в болницата.

– Ще отидеш ли да нахраниш кучето ми, което остана у дома?

– А в замяна вие ще подновите ли разследването за майка ми?

– Не, не. В замяна ще прекарам два часа в четене на вестникарските статии за смъртта на майка ти – различно е.

– Дадено. Кучето какво е?

– Немска овчарка. Казва се Титус.

– Добро ли е?

– Никак, а и не обича досадниците, затова внимавай.

Тайфер даде на Луиз ключовете си, каза ѝ кода за алармата и адреса си до градинката „Монсури“.

– Разбрахме се, нали: влизаш, нахранваш Титус и си тръгваш, без да пипаш нищо в къщата.

– Разбрахме се – потвърди тя. – Как ще се свържем?

– Дай ми твоя номер, аз ще ти се обадя. Как се казваше майка ти?

– Петренко. Моята майка беше примабалерината Стела Петренко.